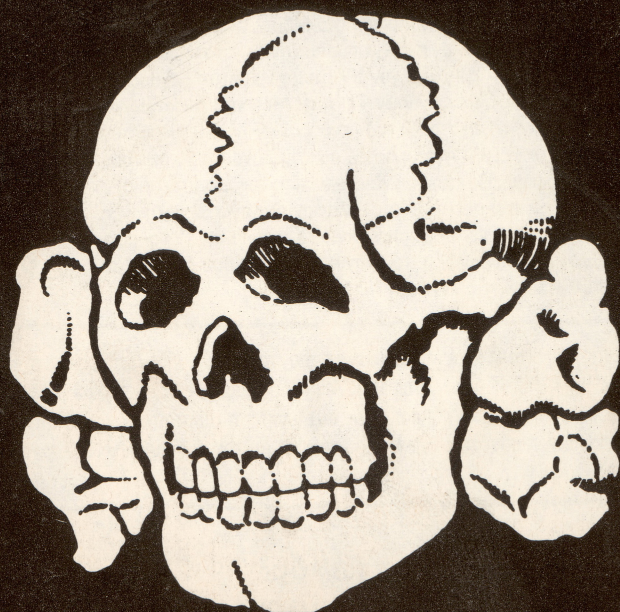
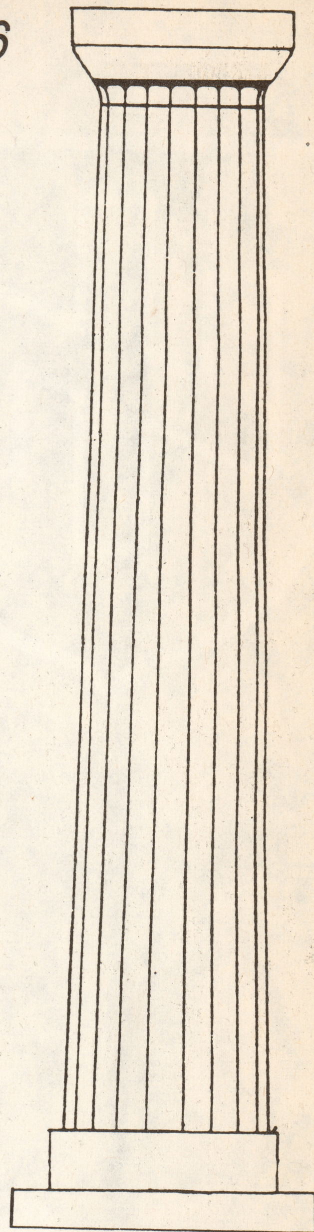

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1922 - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1986

΄Ηταν 13 Αυγούστου του 1922, 4.30΄ το πρωί, όταν οι προφυλακές της 4ης μεραρχίας, που κατείχαν το πρόσθιο όριο της εξέχουσας του Αφιόν Καραχισάρ, δέχτηκαν ραγδαία πυρά προπαρασκευής. Μετά δύωρο βομβαρδισμό οι Μογγόλοι άρχισαν την επίθεσή τους με 12 μεραρχίες πεζικού και 3 ιππικού, έχοντας απέναντί τους δύο Ελληνικές (I & IV). Μετά άνισο τιτάνιο αγώνα του Στρατού μας κατά των τουρκικών υπερπολλαπλασίων στιφών επί ένα διήμερο, με τρομερές απώλειες των γραμμών μας, οι βάρβαροι κατόρθωσαν ν΄ αποκόψουν τις ελληνικές δυνάμεις των δύο σωμάτων στρατού (Α΄ & Β΄). Στη γενική σύγχιση που επικράτησε εξ αιτίας της διοικητικής παράλυσης των ημερών εκείνης της πλαστής ευτυχίας και καθώς η ηττοπαθογόνα προπαγάνδα είχε κλονίσει το ηθικό των ανδρών μας, μονάχα δύο μεραρχίες κατόρθωσαν να υποχωρήσουν σε τοποθεσία κατάλληλη για αγώνα, η I & VIII στο Τουμλού Πουνάρ. Με ασύρματους μεγαλύτερης εμβέλειας οι Τούρκοι χασάπηδες μπορούσαν να έχουν καλύτερες και ταχύτερες επικοινωνίες και πληροφορίες, σε αντίθεση με το επικοινωνιακά ανεφοδίαστο και παρετικό Γενικό Στρατηγείο μας στην Σμύρνη. Στην τραγωδία της έλλειψης οργάνωσης και μέσων ήρθε να προστεθεί και η ατυχία. Ο στρατηγός διοικητής του Α΄ σώματος του ελληνικού Στρατού Τρικούπης δεν μπόρεσε να επικοινωνήσει έγκαιρα με το Γενικό Στρατηγείο χάνοντας το σύνδεσμό του στο πεδίο της Μάχης, έτσι ο συντονισμός ενεργειών των Α΄ & Β΄ σωμάτων απέτυχε και αντί της επιθυμητής ανασυγκρότησης ισχυρής άμυνας 8 ελληνικών μεραρχιών στην περιοχή Εσκή Σεχήρ - Σεϊντί Γαζή - Κιουτάχειας, οι 5 ελληνικές μεραρχίες του δύστυχου ηγήτορα προχώρησαν πλησιέστερα προς τους προελαύνοντες (ελλείψει αντίστασης) Τούρκους. Πριν προλάβουν να φθάσουν στο Τουμλού Πουνάρ, μετά μια ημέρα κίνηση στις 16 Αυγούστου οι Τούρκοι επιτέθηκαν στις κατάκοπες μονάδες μας στο χώρο Ιλμουλάκ - νταγ και Κουτσούκιοϊ. Εκεί ο προδομένος, εξουθενωμένος και πενιχρά εφοδιασμένος Ελληνικός Στρατός, ξεπερνώντας τα πλήγματα στα νώτα που του είχαν καταφέρει οι κομματικοί ηγετίσκοι, οι Εβραιομασσώνοι, οι Μπολσεβίκοι και οι ανίκανοι, πολέμησε με άφατο ηρωισμό υποχωρώντας προς το Αλή-Βεράν. Σ΄ αυτήν την τοποθεσία που παρά την ήττα είναι χαραγμένη με χρυσοπόρφυρα γράμματα, ορόσημο της πολεμικής αρετής μας στην Ιστορία των Εθνών. Κυκλωμένοι οι ΄Ελληνες πολεμιστές ενώ τους τσάκιζε όλη την ημέρα το πυροβολικό του εχθρού (χαρισμένο από Γάλλους και Μπολσεβίκους) αντιστάθηκαν αντάξια της παράδοσης, με σωρεία απωλειών. (Αξίζει να σημειωθεί πως η αναλογία νεκρών στρατιωτών —αξιωματικών ήταν σχεδόν ίδια). Εκεί τραυματίστηκε ο Στρατηγός Τρικούπης (που έχει διοριστεί από την Αθήνα Αρχιστράτηγος χωρίς να το ξέρει) και έπεσε στα χέρια των Μογγόλων, αφού ο υπασπιστής του έσπασε το ξίφος του, εκεί χάθηκε η σημαία του Ιππικού μας, που φιγουράρει τρόπαιο στο Μουσείο των Γενιτσάρων στην Πόλη. Μετά από εκατόμβες θυσιών και ανυπαρξία πυρομαχικών, τα τμήματά μας διαλύθηκαν κινούμενα άτακτα προς Ουσάκ - Σμύρνη. Στην άθλια υποχώρηση οι προχθεσινοί κυρίαρχοι της Ανατολής μεταβλήθηκαν σε όχλο φυγάδων. Το Νότιο Μέτωπο είχε καταρεύσει. Σε 11 ημέρες (από 16-27 Αυγούστου) χαρίστηκαν στον εχθρό αμαχητί 250 χιλιόμετρα βάθους εδάφους, δίχως αντίσταση, οι φαύλοι ηγήτορες σε αγαστή συνεργασία με τους πολιτικούς προβοκάτορες, κατέστρεψαν κάθε ελπίδα αγώνα και σωτηρίας, μετατρέποντας την Ιωνία σ΄ ένα απέραντο κοιμητήρι και οστεοφυλάκιο του Ελληνισμού. Καθώς οι Ελληνικές Μεραρχίες του Βορείου Μετώπου μαχόμενες απεχώρησαν από τα λιμάνια της Πανόρμου, Αρτάκης και Κυζίκου καταφεύγοντας στην Θράκη, το σκηνικό του ολέθρου έκλεινε με δραματική Αυλαία την είσοδο των Ασιατικών ορδών στη Νύφη της Ιωνίας.

---

* Στο προηγούμενο τεύχος μας είχαμε αναγγείλει ότι στο παρόν τεύχος θα υπάρχει αναφορά σχετική με τις εργασίες της Α΄ Συνεδριακής Συγκεντρώσεως της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ της 19ης Απριλίου 1986. Λόγω συγκεκριμένων μεσολαβησάντων γεγονότων η Διοίκηση της Χρυσής Αυγής απεφάσισε όπως η δημοσίευση αυτή λάβει χώρα στο τεύχος του Οκτωβρίου του παρόντος έτους.
* Επίσης, λόγω τεχνικών δυσκολιών, η συνέχεια του Μύθου του ΧΧ Αιώνος, θα παραληφθεί εις το παρόν τεύχος.

Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος

Περίοδος Β΄ — Αριθμός τεύχους 6 — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1986

Τ.Θ. 8346 — Αθήνα Ομόνοια 100 10 • Τ.Θ. 11207 — Θεσ/νίκη 541 10

ΣΤΗΝ ΑΡΜΥΡΗ ΕΡΗΜΟ

Πιάνοντας το χαρτί να γράψω τούτες εδώ τις γραμμές δεν με νοιάζει, δεν ενδιαφέρομαι όλως διόλου εάν αυτά τα λόγια τα γραμμένα φθάσουν κάποτε στο σημείο να διαβαστούν. Θα σας μιλήσω για τη Μικρασία, φανατικά, ασυνάρτητα, χωρίς να διεκδικήσω κανένα συμπέρασμα στο τέλος του γραπτού μου λόγου, χωρίς να πλέξω κανένα επιχείρημα, που θα στηρίξει τους λογισμούς μου. Γράφω και νιώθωντας στις φλέβες μου το αίμα του παπούλη μου, που δεν τον γνώρισα, του παπούλη μου που ήταν ένας από τους μαχητές της Μικρασίας, νιώθω να ξαναζούνε μέσα από το αιμάτινο ποτάμι που ακολουθώ στιγμές δόξας, στιγμές πικρές, στιγμές απελπισίας. Νιώθοντας να χτυπάει μέσα μου η καρδιά του Μεγάλου Λαού μας θα σας μιλήσω για τη Μικρασία.

Σήμερα που όλοι και όλα έχουν λησμονήσει το Αφιόν Καραχισάρ, την Κιουτάχεια, τον Σαγγάριο, την Αρμυρή έρημο, σήμερα που όλοι ασχολούνται με δασμούς, με φόρους προστεθιμένης αξίας, με σύνθετες και απλές αναλογικές, εγώ, θλιβερή φιγούρα ενός πικρού παρελθόντος θα σας μιλήσω για του Αητού το Γιο, για το 1ο Σύνταγμα Ευζώνων, για το 8ο Σύνταγμα Πεζικού. Σήμερα που όλοι και όλα ασχολούνται με την ειρήνη και τον αφοπλισμό, εγώ θα σας μιλήσω για τη Μεγάλη Ιδέα.

Μη με ακούσετε, δεν μου χρειάζεται, δεν γράφω για σας, αυτά τα λόγια δεν είναι ειπωμένα για τις δικές σας τις κενές ψυχές, αυτά τα λόγια, λόγια καλά ή κακά, λόγια τρελά ή ονειροπαρμένου λόγια, δεν είναι γραμμένα για θλιβερούς νεοέλληνες, σκλάβους της ανάγκης, της συνήθειας και της κακομοιριάς. Αυτά τα λόγια γράφονται και αφιερώνονται μικρό και ευλαβικό μνημόσυνο για τους Στρατιώτες μας της Μικρασίας.

΄Οταν εκεί στην Αρμυρή έρημο δινότανε η μάχη για τη Μεγάλη Ελλάδα, όταν στο Αφιόν Καραχισάρ, στο Σαγγάριο, η Νίκη στεφάνωνε τα όπλα των Ελλήνων, όταν ήλθε η πικρή ώρα της προδοσίας από τους δήθεν συμμάχους, όταν ήλθε η ώρα της σφαγής και της ατίμωσης, ράγισε η καρδιά της Πατρίδας.

Ιούλιος 1986, επετειακή εκπομπή της σοσιαλμαρξιστικής τηλεόρασης για την καταστροφή στη Μικρασία. Μαρξιστής αναλυτής αποκαλεί τις μογγολικές ορδές του Κεμάλ «εθνικό απελευθερωτικό στρατό». Μίσος, οργή, πόσο θα ήθελα να του έκοβε το λαιμό με πριόνι, όπως συνέβη τότε στα 1922 σε τόσους ΄Ελληνες αιχμαλώτους του Κεμάλ, ένας από τους «ελευθερωτές» δολοφόνους Τσέτες.

Αύγουστος 1922, υποχώρηση, καταστροφή, τα χρόνια πέρασαν και τα ανδρείκελα, τα ανθρωπάκια λησμόνησαν...

Ιούλιος 1978, Μυτιλήνη, επιτρέψτε μου την περιγραφή μιας προσωπικής εμπειρίας. ΄Εχετε φανταστεί ποτέ σας τον πόνο, την πίκρα, που νιώθει ένας Πατριώτης, φορώντας την τιμημένη στολή του ΄Ελληνα Αξιωματικού αντικρίζοντας απέναντι από την πόλη της Μυτιλήνης την Ελληνική Μικρασία σκλάβα, έχετε φαντασθεί την απέραντη πίκρα του βλέποντας όλους γύρω του μεμψίμοιρους, ηττοπαθείς, κακομοιριασμένους.

Αύγουστος 1986, η «ειρήνη», ο Λιβανελί, η Φαραντούρη, οι επενδύσεις, οι πολιτιστικές εκδηλώσεις, η τοπική αυτοδιοίκηση, τα λακόστ, οι ντίσκο, η μαρξιστική διαλεκτική, το ΚΟ.ΔΗ.ΣΟ. και αλίμονο, εξηντατέσσερα χρόνια, απ΄ την καταστροφή της Μικρασίας.

Οι σκλαβωμένες Πατρίδες, η Σημαία του Ιππικού μας αιχμάλωτη στο πολεμικό μουσείο της ΄Αγκυρας, οι ΄Ελληνες αιχμάλωτοι του Κεμάλ, του εβραίου Κεμάλ, που δεν γύρισαν ποτέ, τα γυναικόπαιδα, που σφάχτηκαν στην Αμάσεια, στη Προύσσα, στην Κιουτάχεια, στη Σμύρνη, στο Αϊβαλί. Ω, μα γιατί συζητάτε τώρα, εδώ πεινάνε τα παιδιά της Ζιμπάμπουε, με αυτά θα ασχοληθούμε τώρα...

Πόσο σας μισώ, πόσα χρωστάτε στην Ιστορία μικρά ανθρωπάκια, στην Ιστορία όπου ποτέ δεν λησμονεί και που κάποια μέρα θα ζητήσει το Δίκιο Της.

Βγήτε στους δρόμους, εσείς, ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ έχοντας πλάι σας αμέτρητες σκιές ατέλειωτες, τα φαντάσματα των νεκρών μας της Μικρασίας και φωνάξτε σε κάμπους, βουνά, εργοστάσια, στρατώνες και σχολεία: Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ!

Για το Δίκιο της Ιστορίας, για τους νεκρούς Στρατιώτες του 1922, για τα γυναικόπαιδα που άνανδρα σφάχτηκαν στη Προύσσα, στην Κιουτάχεια, στην Τραπεζούντα, στη Σμύρνη, για τη Σημαία του Ιππικού μας, που βρίσκεται αιχμάλωτη στην ΄Αγκυρα, για τη Μεγάλη Ιδέα, για τη Μεγάλη Ελλάδα που προσμένει, για του Αητού το Γιο, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ ΣΤΗ ΜΙΚΡΑΣΙΑ!

ΕΛΕΥΘΕΡΟΛΑΚΩΝ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

— Η παιδεία είναι συνεπώς, πρωταρχικό μέλημα των Αρχόντων. Σκοπός της είναι η διαρκής ΄Ανοδος και η δια μέσου του χώρου των Αξιών εξέλιξη.

— Προ αυτού του σκοπού, οι επιδιώξεις της Παιδείας, είναι:

— 1. Η ενεργοποίηση όλων των δυναμικών στοιχείων των μελών της Αλυσίδας.

Πρέπει να αξιοποιηθούν στο μέγιστο οι δυνάμεις που κρύβουν μέσα τους, να ανέλθουν στην επιφάνεια και να ενδυναμωθούν τα υγιή λανθάνοντα στοιχεία, ενώ αντίστοιχα να απομακρυνθούν έντεχνα ή να μετασχηματισθούν τα τυχόν αρνητικά.

— 2. Η προστασία και διατήρηση της καθαρότητας των μελών, και η απομάκρυνση των στοιχείων των ερχομένων από ξένους Αρχετύπους.

Ο χώρος διακινήσεως των Ιδεών πρέπει να ευρίσκεται υπό συνεχή επιτήρηση· ο αποτελεσματικότερος τρόπος είναι η άγρυπνη παρακολούθηση του χώρου και η ενθάρρυνση των μελών της Αλυσίδας για ανακάλυψη των εν κυκλοφορία ξένων και καταστρεπτικών στοιχείων.

— 3. Η συνεχής έρευνα των εν τη φύσει σε όλα τα επίπεδα και διαστάσεις.

— ΄Αρα, η παιδεία δεν περιλαμβάνει εκπαίδευση επί των «εξωτερικών» επιστημών και προσηλυτισμό σε δόγματα και θέσεις όπως εμπράγματα απέδειξαν ότι πιστεύουν οι σημερινοί κατά κόσμον άρχοντες, αλλά, πρώτιστα περιλαμβάνει την αγωγή, η οποία θα διαμορφώσει ισόρροπα και αρμονικά το άτομο, θα το διατηρήσει μακριά από κάθε φθοροποιό επήρρεια, θα του δώσει την υποδομή για τον πολλαπλό αγώνα (ψυχικό - σωματικό - πνευματικό) και θα του δώσει τα εφόδια για να καταστεί φορέας των Αξιών.

* * *

— Σε αυτό το σημείο, αξίζει να σταθεί κανείς για να παρατηρήσει την πορεία των γεγονότων στο χώρο της λεγόμενης «παιδείας» μετά το 1945: να παρατηρήσει τη διάρθρωση των συστημάτων της παιδείας και τη στελέχωση των βαθμίδων της, τα «προτεινόμενα» ιδανικά, την ολοσχερή έλλειψη εσωτερικής αγωγής (αλλά και την έντεχνη και συστηματική δίωξη κάθε γνήσιου φορέα που προσπαθεί να την εφαρμόσει) και την πλήρη αντίφαση των υπ᾽ αυτής επαγγελλομένων με τα ισχύοντα.

— Από αυτή την άποψη συνεπώς, πρέπει να... είμαστε ευτυχείς, διότι οι θέσεις, ο Βίος και η Πολιτεία μας ευρίσκεται στην αντιδιαμετρική κατάσταση· παράλληλα, το σημείο ρήξεως και η ώρα της κρίσεως για τον αντίπαλο, πλησιάζει και η σπίθα της δημιουργίας και της αναζητήσεως, σε πολλούς «απολεσθέντες» θα φανεί. Αναμένομεν...

* * *

— Η παιδεία είναι μία και αδιαίρετη, τόσο ως προς τη δομή της (εσωτερική - εξωτερική) όσο και προς τους δεχομένους αυτήν.

Οι διαβαθμίσεις της ακολουθούν την αξιοκρατική διαβάθμιση της πυραμίδας, και όχι τις οικονομικές διαστρωματώσεις, όπως γίνεται στη σημερινή κοινωνία.

— Το κάθε μέλος στις περιόδους μυήσεώς του τυγχάνει της φροντίδας των ανωτέρων, και δέχεται κάθε βοήθεια η οποία συντείνει στην ολοκλήρωσή του. Παράλληλα, οι αρετές που θα επιδείξει, το κατατάσσουν μέσα στην αλυσίδα ανάλογα. Η κάθε περίοδος μυήσεως συνοδεύεται από αντίστοιχο διάστημα ζυμώσεως και εφαρμογής. Η πίστη και ο συνεχής Αγώνας, είναι οι βασικοί μοχλοί του ΄Εργου του.

— Ο μαχητής, συμμετέχοντας στον αγώνα, ενεργοποιείται σε όλες του τις βαθμίδες, από την πιο υλική και απλή, μέχρι την πιο προηγμένη.

Διαφορετική βέβαια είναι η μορφή του αγώνα στον πνευματικό απ᾽ ότι στον υλικό χώρο, ο σκοπός όμως είναι ένας, και αμετάβλητος: η πραγμάτωση των μορφών - ιδεών του Αρχετύπου.

Ο συντονισμός των μορφών του Αγώνα (ψυχοπνευματικού - υλικού) είναι κύριο χαρακτηριστικό του ζεύγους: παιδεία - μέλος (αγωνιστής).

— Μέσα από τον Αγώνα, το κάθε μέλος βιώνει τα πρότερον διδαχθέντα και αποκομίζει εμπειρίες, οι οποίες θα του δώσουν τον κανόνα, και θα του ενισχύσουν την πίστη στους σκοπούς του.

— Η πίστη, ακρογωνιαίος λίθος σε κάθε πορεία, σε κάθε μάχη, είναι κείνη που συγκοινωνεί τον εξωτερικό χώρο με τον εσωτερικό, είναι κείνη που μετασχηματίζει τις εικόνες του Αρχετύπου και τις προβάλλει προς τα έξω.

— Η πίστη, πρέπει να είναι ζώσα και καθαρή, απηλλαγμένη από ξένη παρουσία, και να διέπει όλη την Ομάδα.

— Η ΠΙΣΤΗ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΗ.

— Σε κάθε περίπτωση, ο άρχων είναι εκείνος, που, πέραν των αρμοδιοτήτων / υποχρεώσεών του, δίδει το παράδειγμα για κάθε κίνηση, για κάθε ανειλημένη προσπάθεια.

— Η καθαρότητά Του, η γνησιότητά Του, η πίστη και η θέλησή Του, αποτελεί το κλειδί του ΄Εργου Του.

— Από Εκείνον εκπορεύεται η ζωοποιός ενέργεια προς την ΄Αρχουσα Ομάδα και εντεύθεν προς την υπόλοιπη Αλυσίδα όπου, πολλαπλασιαζομένη και διερχομένη τη δέουσα πορεία, επιστρέφει προς τα άνω.

— Τονίζεται ιδιαίτερα σε αυτό το σημείο η απαίτηση της καθαρότητας των μελών της Αλυσίδας.

— Η άνωθεν εκπορευομένη αυτή ενέργεια φέρει τους τύπους της Αλυσίδας: έχει τους κώδικες του παρελθόντος και του μέλλοντος όλης της Ομάδας. Είναι ένα στοιχείο γονιμοποιούν και γονιμοποιούμενο, το οποίο για να δράσει αποτελεσματικά, απαιτεί συμβιβαστό περιβάλλον: Πρέπει οι αποδέκτες να είναι ομοίας ή αναλόγου τουλάχιστον υφής: Σε περίπτωση κατά την οποία η Αλυσίδα δεν είναι γνήσια, το ρεύμα τούτο, παραμορφώνεται, και δύναται να δράσει αντίθετα (βλ. και γ΄ τεύχος).

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΙ

Από τη βαθειά αρχαιότητα και πιθανόν από την αυγή της ανθρωπότητας, οι άνθρωποι αντελήφθησαν την παρουσία δυο «εναντίων» δυνάμεων στον εκδηλωμένο, υλικό, αντικειμενικό κόσμο, τη φιλότητα και το νείκος του Εμπεδοκλέους, τα ενάντια του Φωτεινού Ηρακλείτου, από την ενότητα των οποίων, βιάστηκε να παρατηρήσει ο Εφέσιος, για να λύσει κάθε δυαρχική παρεξήγηση, γεννάται αρμονία. Άλλωστε κατά τον ίδιο: «ο Θεός ημέρη ευφρόνη, χειμών θέρος, πόλεμος ειρήνη, κόρος λιμός».

Παρ' όλη την ουσιαστική, επομένως, ενότητα πάντων, ο ανθρώπινος νους, εξ αιτίας του επιπέδου στο οποίο τώρα ζει και κινείται, δεν μπορεί να αποφύγει μία δυϊστική αντίληψη των πραγμάτων, η οποία άλλωστε έχει βάση, όσον αφορά τουλάχιστον την αντικειμενική πραγματικότητα και όχι βεβαίως το ον καθεαυτό.

Η εισαγωγή αυτή κρίθηκε σκόπιμη για την καλύτερη θεώρηση του φαινομένου της, κατά κάποιον τρόπο, ανάγκης του ανθρώπου να διακρίνει καλούς και κακούς σε κάθε διαμάχη, ακόμη και στο... ποδόσφαιρο. Το φαινόμενο αυτό το εξεμεταλλεύθησαν δεόντως οι κρατούντες τα διεθνή μέσα παραπληροφορήσεως επί χρόνια τεσσαράκοντα, για να μας πείσουν ότι ο Β΄ Εμφύλιος Ευρωπαϊκός Πόλεμος, ήταν μία μάχη ανάμεσα στο καλό και το κακό και ότι, κυρίως, το καλό ενίκησε! Ενίκησαν μας λένε οι δυνάμεις του φωτός (οι Δημοκρατίες, δηλαδή οι Εβραίοι πάτρονες τους), τις δυνάμεις του Σκότους (τον Εθνικοσοσιαλισμό με έμβλημά του το ηλιακό σύμβολο του αγκυλωτού σταυρού)!

Εχρειάζετο πραγματικά θράσος χιλίων πιθήκων για να υποστηρίξει κανείς τέτοιες γελοιότητες, αλλά τελικά έπεισαν. Και γι' αυτό ας όψεται ο λήθαργος των ομοφύλων μας. Θα αφήσουμε όμως, στο παρόν άρθρο, κατά μέρος τη διερεύνηση του τι ήταν αυτός ο Πόλεμος Θεών, Χθονίων και Ουρανίων, αυτή η αντιπαράθεση των υποκινούμενων από τον εκπρόσωπο της Ύλης Εβραϊσμό, καπιταλιστικών και κομμουνιστικών χωρών από τη μία και του εκπροσώπου του Ευρωπαϊκού Πνεύματος και του Πνεύματος γενικώτερα Εθνικοσοσιαλισμού, αντιπαράθεση που υπήρξε άλλωστε και η μοναδική αιτία του Πολέμου.

Ας κάνουμε, λοιπόν, μια υπόθεση. Ας δεχθούμε ότι ενίκησαν οι δυνάμεις του Καλού, όπως το εννοούν αυτό οι σύγχρονοι υποστηρικτές των δημοκρατικών «αξιών» και ας τους ερωτήσουμε τι αποτέλεσμα είχε για την ανθρωπότητα και τον πολιτισμό αυτή η νίκη; Μία νίκη που όπως διεκήρυσσαν έθετε την ανθρωπότητα στο δρόμο της προόδου.

Είναι η ομοφυλοφυλία που ξεπέρασε κάθε προηγούμενο το καλό; Είναι η αποχαύνωση της νεολαίας και ο αργός της θάνατος, από τα παντοειδή ναρκωτικά που κατακλύζουν τις «ελεύθερες» δημοκρατίες, το καλό; Είναι ο πολλαπλασιασμός σε απίθανους αριθμούς των κοριτσιών που στη δεύτερη κιόλας δεκαετία της ζωής τους εκπορνεύονται παντοιοτρόπως, για να αποκτήσουν μερικά από τα καταναλωτικά αγαθά, το καλό;

Η νίκη του καλού ήταν που αύξησε πάνω από χίλιες(!) φορές το ποσοστό των αυτοκτονιών, εξ αιτίας των τρομερών υπαρξιακών αδιεξόδων που δημιουργεί η σύγχρονη κοινωνία της «προόδου»;

Η νίκη του καλού απέφερε την τρομακτική μόλυνση του περιβάλλοντος, η οποία κινδυνεύει να καταστήσει τη γη ακατοίκητη, εξ αιτίας της ξέφρενης εκμετάλλευσης των πάντων, χάριν του χρυσίου;

Η νίκη του καλού είναι που έκανε τους κατοίκους των μεγαλουπόλεων να φοβούνται να κυκλοφορήσουν μέσα στην ίδια τους την πόλη και να τριπλοκλειδώνουν και να κλειδαμπαρώνουν τα σπίτια τους, ζώντας με την αγωνία του κλέφτη; Αλλά βέβαια ξεχάσαμε. Οι δυνάμεις του «καλού» ήταν που έκαναν απόβαση στη Σικελία χάρις στη βοήθεια του ευαγούς ιδρύματος της Μαφίας (όμοιος ομοίων αεί πελάζη), της Μαφίας που μόνο ο «κακός» φασισμός κατόρθωσε να διαλύσει.

Η νίκη του καλού ήταν που κατέστησε αδιάφορους και δειλούς τους συμπατριώτες μας στην έκκληση βοηθείας του συμπολίτη τους που κακοποιείται μέρα μεσημέρι από τον κάθε γύφτο ή αράπη μέσα στους πολυσύχναστους αθηναϊκούς δρόμους;

Η νίκη του καλού ήταν που είχε σαν αποτέλεσμα τον κατεξευτελισμό κάθε είδους τέχνης, δημιουργώντας μουσική εν είδει πορδών και ζωγραφική με τη χρήση κοπράνων;

Όταν το κακό πρότεινε την κλασική μουσική, τη μουσική των Ευρωπαίων γιγάντων Μπετόβεν, Βάγκνερ, Στράους κ.λπ., που τόσο τιμούν και σήμερα, παρ' ότι δεν καταλαβαίνουν, από σνομπισμό, οι μεγαλοαστοί καπιταλίστες και οι διάφοροι κουλτουριάρηδες, το καλό με τη νίκη του τι απέφερε; Τα συγκροτήματα χοροπηδούντων πιθήκων που εκβάλλουν άναρθρες κραυγές, ή μάλλον χειροτέρων από πιθήκους, διότι τουλάχιστον οι πίθηκοι δεν είναι ομοφυλόφιλοι; Ή μήπως το σύμβολο αυτό του νικήσαντος καλού, τον ημίνεγρο - ιμινδιάνο πίθηκο Μάικλ Τζάκσον με τα χίλια συμπλέγματα και το... θαυμάσιο ανδρικό σώμα;

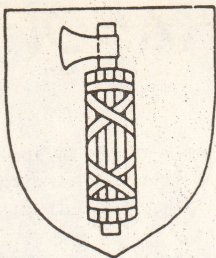
Ή μήπως η νίκη του καλού είχε σαν αποτέλεσμα την περίφημη εκείνη ειρήνη και δικαιοσύνη που διακηρύσσει ο αισχρός και κατάπτυστος ΟΗΕ, αρκεί να είνα σύμφωνος με τα συμφέροντα του Εβραϊσμού και των πρόσκαιρα προστατευομένων του πιθήκων; Αρκεί να αναλογισθεί κανείς τη διαμάχη Ιράν - Ιράκ και βεβαίως την περίπτωση της Κύπρου, για να κατανοήσει περί ποίας δικαιοσύνης και ειρήνης επρόκειτο.

Ή πάλι η νίκη του καλού μας έφθασε στο σημείο να θυσιάζουμε τα πάντα στο βωμό της κερδοσκοπίας, ακόμη και την υγεία των παιδιών μας, ανεβάζοντας τα μπεκερέλ μήπως και χαθούν μερικά εκατομμύρια συναλλάγματος;

Τα αμείλικτα ερωτήματα που μπορούν να τεθούν μέσα στο πνεύμα των δικών τους αστικών αξιών δεν έχουν τελειωμό. Γι' αυτό συναγωνιστές, έχοντας υπ' όψη την επανειλημμένη τακτική των υλοφρόνων αντιπάλων μας, πραγματικών εκπροσώπων του Σκότους να μας συκοφαντούν υβρίζοντες μας με το όνομά του, πρέπει ο καθένας μας να θέσει στους γύρω του ομοφύλους μας αστούς τα αμείλικτα αυτά ερωτήματα και όσα άλλα ο ίδιος συνάγει. Η ώρα για να προκληθεί η απαραίτητη για το ξύπνημα κρίση συνειδήσεως των ομοφύλων μας έφθασε!

DELENDA CARTHAGO!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ

JULIUS EVOLA

Είναι μάταιο να δημιουργούμε αυταπάτες με τις χίμαιρες μιας κάποιας αισιοδοξίας: σήμερα βρισκόμαστε στο τέλος ενός κύκλου (Σ.Μ.: Εννοεί το τέλος του κύκλου της KALI YUGA ή της εποχής του Σκότους σύμφωνα με τις παραδοσιακές διδασκαλίες). Εδώ και αιώνες, πρώτα ασυναίσθητα, έπειτα, όπως η κίνηση μιας κατολισθαίνουσας μάζας, πολλαπλές εξελίξεις κατέστρεψαν στη Δύση κάθε κανονική και νόμιμη τάξη των ανθρώπων και έχουν παραποιήσει κάθε έννοια του ζειν, του δραν, του γνώθειν και του μάγεσθαι.

Η κίνηση αυτής της πτώσης, η ταχύτητά της και ο ίλιγγός της ονομάσθηκαν «πρόοδος». Και εξυμνήθηκε η «πρόοδος» και μας εξαπάτησαν με το ότι αυτός ο πολιτισμός —πολιτισμός της ύλης και των μηχανών— ήταν ο κατ' εξοχήν πολιτισμός, προς τον οποίον όλη η ιστορία του κόσμου είχε πορευθεί: έως ότου οι τελευταίες συνέπειες αυτής της πορείας υπήρξαν τέτοιες που να προκαλέσουν σε μερικούς μια αφύπνιση.

Κάτω από ποιά σύμβολα προσπάθησαν να οργανωθούν οι δυνάμεις για μια πιθανή αντίσταση, είναι φανερό. Από τη μία μεριά, ένα έθνος το οποίο από τότε που ενώθηκε δεν γνώρισε τίποτε άλλο από το μετριοπαθές κλίμα του φιλελευθερισμού, της δημοκρατίας και της συνταγματικής μοναρχίας, τόλμησε να αναβιώσει το σύμβολο της Ρώμης σαν βάση για μια νέα πολιτική αντίληψη και για ένα νέο ιδεώδες ανδρισμού και αξιοπρέπειας. Ανάλογες δυνάμεις ξύπνησαν σε ένα έθνος που κατά το Μεσαίωνα υιοθέτησε το Ρωμαϊκό σύμβολο του Imperium για να ξαναζωντανέψει την αρχή του Κύρους και την πρωταρχική αξία όλων εκείνων των αξιών οι οποίες έχουν τη ρίζα τους στο αίμα, στη φυλή, στις πιο βαθειές δυνάμεις της καταγωγής. Και ενώ σε άλλα ευρωπαϊκά έθνη, προσανατολίζοντο ήδη προς την ίδια κατεύθυνση, μια τρίτη δύναμη προσετίθετο στην παράταξη· στην ασιατική Ήπειρο, το έθνος των Σαμουράϊ, στο οποίο η αποδοχή εξωτερικών μορφών του συγχρόνου πολιτισμού δεν είχε αποκόψει την Πίστη σε μια πολεμική παράδοση συγκεντρωμένη στο σύμβολο της Ηλιακής Αυτοκρατορίας του θείου δικαίου.

Δεν υποστηρίζουμε ότι στα ρεύματα αυτά υπήρξε ολοκάθαρη η διαφορά μεταξύ του ουσιώδους και του δευτερεύοντος, ότι σε αυτά τα ρεύματα αντιδρούσε μια επαρκής πεποίθηση και ένας κατάλληλος χαρακτηρισμός ανθρώπων στο ότι είχαν ξεπερασθεί διάφορες επιδράσεις αναδυόμενες από τις ίδιες δυνάμεις που έπρεπε να καταπολεμηθούν.

Η διαδικασία της ιδεολογικής κάθαρσης θα μπορούσε να είχε συμβεί μετέπειτα, αφού πρώτα λυνόταν ορισμένα άμεσα και δίχως αναβολή προβλήματα. Αλλά ακόμη και έτσι ήταν φανερό ότι εδημιουργείτο μια παράταξη δυνάμεων, η οποία αντιπροσώπευε μια ανοιχτή πρόκληση στον «σύγχρονο» πολιτισμό: τόσο για εκείνον (τον πολιτισμό) των κληρονόμων δημοκρατιών της γαλλικής επανάστασης, όσο για τον άλλον, που αντιπροσώπευε το άκρο όριο της παρακμής του ανθρώπου της Δύσης: τον κολεκτιβιστικό πολιτισμό του Τετάρτου Κράτους, τον κομμουνιστικό πολιτισμό του Τετάρτου Κράτους, τον κομμουνιστικό πολιτισμό του μαζανθρώπου χωρίς πρόσωπο.

Οι ρυθμοί επιταχύνθηκαν, οι εντάσεις αυξήθηκαν μέχρι την τελική ένοπλη ρήξη των δυνάμεων. Αυτό που επεκράτησε ήταν η μαζική δύναμη ενός συνασπισμού, που δεν οπισθοχώρησε μπροστά στην πιο νοθογενή των συμφωνιών και στην πιο υποκριτική κινητοποίηση παρά για να συντρίψουν τον κόσμο που ανασηκώνετο και ήθελε να διακηρύξει το δίκιό του.

Εάν οι άνθρωποί μας ήταν ή όχι στο ύψος του καθήκοντος, εάν διαπράχθηκαν λάθη, όσον αφορά την έγκαιρη, την ολοκληρωτική προετοιμασία και τα μέτρα προς αποφυγή ριψοκινδύνευσης, αυτό παρακάμπτεται γιατί δεν είναι κάτι που προκρίνει το εσωτερικό νοήμα του αγώνα που δώθηκε. Έτσι κι αλλιώς, δεν μας ενδιαφέρει που η ιστορία σήμερα εκδικείται τους νικητές με το να συμμαχήσουν οι δημοκρατικές δυνάμεις με εκείνες της κόκκινης ανατροπής, για να οδηγήσουν τον πόλεμο μέχρις τον ανόητο εξτρεμισμό της άνευ όρων παραδόσεως και της ολοκληρωτικής καταστροφής, και να βλέπουν σήμερα να στρέφονται εναντίον των οι σύμμαχοι του χθες, σαν ένας κίνδυνος πολύ πιο φοβερός από εκείνον που μέχρι χθες ήθελαν να εξορκίσουν.

Εκείνο που μόνο μετρά είναι τούτο: βρισκόμαστε σήμερα ανάμεσα σε έναν κόσμο ερειπίων. Και το πρόβλημα που τίθεται είναι: υπάρχουν ακόμη όρθιοι άνθρωποι εν μέσω αυτών των ερειπίων. Τι πρέπει και τι μπορούν να κάνουν αυτοί ακόμη:

Ένα τέτοιο πρόβλημα τίθεται πράγματι πέρα απ' τους χθεσινούς συνασπισμούς, γιατί είναι ολοφάνερο ότι νικητές και νικημένοι βρίσκονται ήδη στο ίδιο επίπεδο και ότι το μοναδικό αποτέλεσμα του β' παγκοσμίου πολέμου ήταν να γίνει η Ευρώπη αντικείμενο ξένων προς την ιδίαν δυνάμεων και συμφερόντων. Πρέπει επίσης να αναγνωρίσουμε ότι η ερήμωση που επικρατεί γύρω μας είναι προπαντός ηθικού χαρακτήρος.

Βρισκόμαστε σ' ένα κλίμα γενικής ηθικής αναισθησίας, βαθέως αποπροσανατολισμού, μολονότι χρησιμοποιούνται όλα τα συνθήματα σε μια κοινωνία καταναλωτική και δημοκρατική: η υποβάθμισις του χαρακτήρος και κάθε ειλικρινούς αξιοπρέπειας, ο ιδεολογικός μαρασμός, η υπερεκτίμησις των πιο χαμηλών συμφερόντων, το ζειν για το σήμερα, είναι αυτά που χαρακτηρίζουν γενικά τον μεταπολεμικό άνθρωπο. Το να αναγνωρίσουμε αυτό, σημαίνει ακόμη ότι αναγνωρίζουμε πως το πρω-

τεύον πρόβλημα και η βάσις κάθε άλλου προβλήματος είναι θέμα εσωτερικού χαρακτήρος: να ανασηκωθούμε, να αναγεννηθούμε εσωτερικώς, να δώσουμε μια μορφή, να δημιουργήσουμε μέσα μας μια τάξη και μια ευθύτητα. Τίποτα δεν έμαθε από τα μαθήματα του πρόσφατου παρελθόντος όποιος αυταπατάται σήμερα, πιστεύοντας στην δυνατότητα διεξαγωγής ενός καθαρά πολιτικού αγώνα, και πάνω στην εξουσία του ενός ή του άλλου τύπου ή συστήματος στο οποίο δεν αντιπροτείνει μια νέα ανθρωπίνη ποιότητα. Να, μιά αρχή η οποία σήμερα όσο ποτέ θάπρεπε απόλυτα να εξυπακούεται: εάν ένα κράτος κατείχε ένα πολιτικό ή κοινωνικό σύστημα το οποίο στη θεωρία θα ήταν το τελειώτερο, αλλά η ανθρώπινη ουσία θα ήταν σκάρτη, λοιπόν, εκείνο το κράτος θα έπεφτε αργά ή γρήγορα στο επίπεδο των πιο χαμηλών κοινωνιών, ενώ ένας λαός, μια φυλή ικανή να παράγει αληθινούς ανθρώπους, ανθρώπους με ορθή αντίληψη και σταθερό ένστικτο, θα έφθανε σ' ένα υψηλό επίπεδο πολιτισμού και θα κατάφερνε να κρατηθεί στα πόδια του μπροστά στις πιο δύσκολες δοκιμασίες, ακόμη και αν το πολιτικό του σύστημα απεδεικνύετο ανεπαρκές και ατελές.

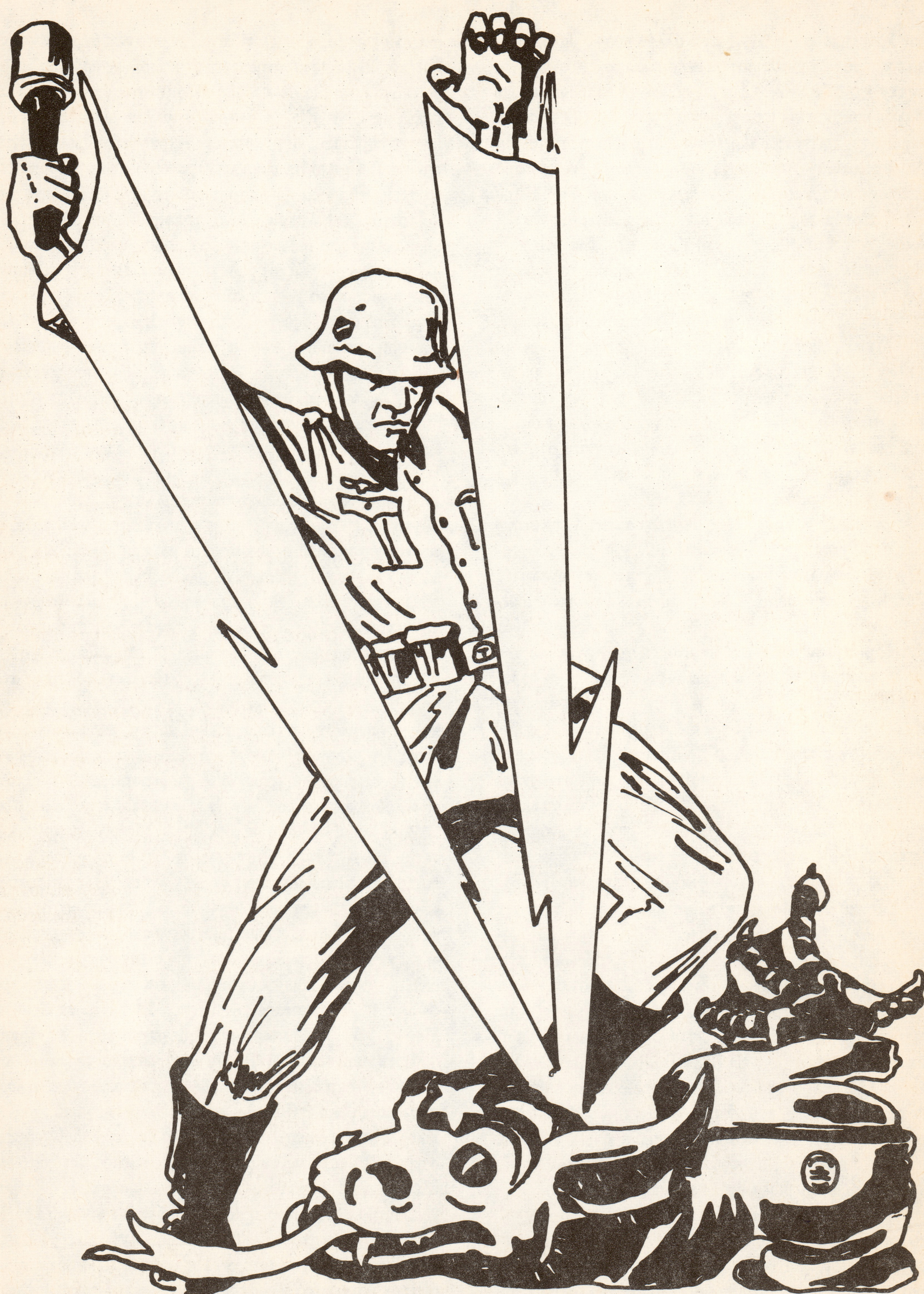
Παίρνουμε λοιπόν σαφή θέση απέναντι σ' αυτόν τον ψεύτικο «πολιτικό ρεαλισμό» που σκέφτεται μόνον δια των προγραμμάτων, για οργανωτικά κομματικά προβλήματα, για κοινωνικές και οικονομικές συνταγές. Όλα αυτά ανήκουν στο «ενδεχόμενον» και όχι στο ουσιώδες. Το μέτρο αυτού που μπορεί ακόμη να σωθεί εξαρτάται αντιθέτως από την ύπαρξη ή όχι ανθρώπων που είναι μπροστά, όχι για να επινοούν τύπους αλλά για να παραδειγματίζουν, χωρίς να οδεύουν προς συνάντησιν της δημαγωγίας και του υλισμού των μαζών αλλά για να ανακινούν διαφορετικές μορφές ευαισθησίας και ενδιαφέροντος. Ξεκινώντας από αυτό που μπορεί ακόμη να υφίσταται εν μέσω των ερειπίων, να ανοικοδομήσουμε σιγά-σιγά έναν Νέο Άνθρωπο και να εμψυχώσουμε διά μέσου ενός καθορισμένου πνεύματος και ενός πλήρους τρόπου ζωής, να τον ενισχύσουμε δια μέσου σιδηράς προσηλώσεως σε δεδομένες αρχές — ιδού το αληθινό πρόβλημα.

Σαν πνεύμα, υπάρχει κάτι που μπορεί να χρησιμεύσει σαν παράδειγμα στις δυνάμεις της αντιστάσεως και της αναζωογονήσεως —ξεσηκώματος—: είναι το πνεύμα της Λεγεώνας. Είναι η στάση εκείνου ο οποίος ξέρει να διαλέγει τον πιο σκληρό δρόμο, εκείνου ο οποίος ξέρει να μάχεται ακόμη και αν γνωρίζει ότι η μάχη είναι ουσιαστικά χαμένη, εκείνου που ξέρει να εκτιμά τα λόγια του αρχαίου ρητού: «Η ΠΙΣΤΙΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΗ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΦΩΤΙΑ» και δια μέσου του οποίου εκφράσθηκε η ιδέα της παραδόσεως, που είναι η έννοια της ΤΙΜΗΣ ή της προσβολής όχι μικρά μέτρα κομμένα για μικρά ήθη, αυτό που δημιουργεί μια ουσιώδη διαφορά, υπαρξιακή μεταξύ των όντων, σχεδόν όπως μεταξύ μιας φυλής και μιας άλλης φυλής.

Από την άλλη μεριά, είναι η καθ' αυτού πραγμάτωσις γι' αυτούς τους οποίους αυτό που ήταν σκοπός φαίνεται τώρα σαν μέσον, σ' αυτούς η αναγνώριση του ψεύτικου, ψευδαισθούς, χαρακτήρος πολυπληθών μύθων αφήνοντας άθικτο αυτό που γνώριζαν να πετυχαίνουν για τους εαυτούς των, στα όρια μεταξύ ζωής και θανάτου, πέρα από τον κόσμο του τυχαίου.

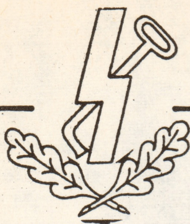
Αυτές οι μορφές του πνεύματος μπορούν να τεθούν σαν βάσεις μιας νέας ενότητας. Το ουσιώδες είναι να τις συγκεντρώσεις, να τις εφαρμόσεις και να τις επεκτείνεις από τον καιρό πολέμου σε καιρό ειρήνης, αυτής της ειρήνης πάνω απ' όλα, που είναι μόνο μια σύγκρουση αναχαιτιστική και μια αταξία κακώς συγκρατημένη και στο οποίο ορίζεται μια διάκρισις και μια νέα παράταξις. Αυτό πρέπει να επιτευχθεί με όρους αρκετά πιο ουσιώδεις από την ύπαρξη ενός οποιουδήποτε «κόμματος», το οποίο θα μπορούσε να χρησιμεύσει μόνο σαν όργανο για μελλοντικούς πολιτικούς αγώνες· χρησιμοποιώντας όρους ακόμη πιο ουσιώδεις από ένα απλό κίνημα, εάν σαν κίνημα εννοούμε μόνον ένα φαινόμενο μαζών και συσσωμάτωσης, ένα φαινόμενο περισσότερο ποσοστικό παρά ποιοτικό, βασιζόμενο περισσότερο σε παράγοντες ευσυγκίνητους παρά σε παράγοντες αυστηρής, καθαρής συναφείας σε μια ιδέα. Είναι περισσότερο μια σιωπηλή επανάσταση, βαίνουσα σε βάθος, που πρέπει να μας εξιλεώσει, στην οποία δημιουργήθηκαν πρώτα στο εσωτερικό της και ξεχωριστά οι προτάσεις εκείνης της τάξεως, και έπειτα να εκδηλωθούν εξωτερικά, εκτοπίζοντας κεραυνοβόλα, την κατάλληλη στιγμή, τις μορφές και τις δυνάμεις ενός ανατρεπτικού κόσμου. Η μορφή που πρέπει να προσπαθήσουμε να αναπτύξουμε είναι εκείνη η οποία κρατιέται στις θέσεις πίστεως του εαυτού της, και σε μια ιδέα, με μια έντονη επιμονή στην αποφυγή κάθε συμβιβασμού, σε μια ολοκληρωτική αφοσίωση που πρέπει να εκδηλωθεί όχι μόνο μέσα στον πολιτικό αγώνα, αλλά επιπλέον και σε κάθε έκφραση της υπάρξεως: στα εργοστάσια, στα εργαστήρια, στα πανεπιστήμια, στους δρόμους, στην ίδια την προσωπική καθημερινή ζωή. Πρέπει να φθάσουμε στο σημείο, που ο τύπος ανθρώπου για τον οποίο μιλάμε, και που πρέπει να είναι η βασική ουσία της παρατάξεως μας, να είναι αναγνωρισμένος για το ήθος του, να μη συγχέεται με το πλήθος, να είναι διαφοροποιημένος και να μπορεί να ειπωθεί γι' αυτόν: «Είναι κάποιος που δρα όπως ένας άνθρωπος του κινήματος».

Αυτό που είχε γίνει η επιφόρτιση των δυνάμεων που ονειρεύτηκαν, μια Νέα Τάξη για την Ευρώπη, αλλά που η πραγματοποίησή της εμποδίσθηκε και παρεξέκλινε συχνά εξ αιτίας πολλών παραγόντων, σήμερα συνεχίζεται. Και σήμερα, κατά βάθος, οι συνθήκες είναι καλύτερες, διότι δεν υπάρχουν ασάφειες και αρκεί να κοιτάξεις γύρω σου, από την πλατεία μέχρι το κοινοβούλιο, για να δοκιμασθούν οι τάσεις και να γνωρίσουμε καλά σε όλες του τις διαστάσεις εκείνο που δεν πρέπει να είμαστε. Μπρος σ' έναν κόσμο παρακμής που έχει σαν αρχή του: «Ποιός σου είπε να το κάνεις» ή «Πρώτα το στομάχι και το τομάρι σου —αυτό το τόσο αξιόλογο τομάρι— κι έπειτα το ήθος» ή «δεν είναι καιροί που επιτρέπεται η πολυτέλεια του χαρακτήρα» ή τέλος «Εγώ έχω οικογένεια, πρέπει να με καταλαβαίνεις», ξέρουμε πολύ καλά να αντιπαραθέσουμε καθαρά και ξάστερα: «Δεν μπορούμε να κάνουμε διαφορετικά, αυτός είναι ο δρόμος μας, αυτή είναι η ύπαρξή μας». Οτιδήποτε το θετικό που θα μπορούσε να επιτευχθεί σήμερα ή αύριο, δεν θα γίνει μέσα από το περιβάλλον των πρακτόρων και των πολιτικάντιδων, αλλά μέσα από το φυσικό κύρος και την αναγνώριση των ανθρώπων, τόσο του χθες, όσο κι ακόμη περισσότερο, από τη νέα γενιά, που εξ άλλου είναι ικανή, και σ' αυτό υπάρχει εγγύηση για την ιδέα τους.

«ΠΕΘΑΙΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΕΙ Η ΕΥΡΩΠΗ»

Επιγραφή ενός άγνωστου Γάλλου μαχητή της 33 WAFFEN GRENADIER DIVISION DER SS CHARLEMAGNE, σαν σύνθημα και σαν διαθήκη, γραμμένο σ' ένα τοίχο στα ερείπια του Βερολίνου τον Μάϊο του 1945.

ΒΕΡΟΛΙΝΟ 1945

Τελευταίες μέρες του Απρίλη του '45. Το Βερολίνο είναι ένα πυρακτωμένο καμίνι. Η πανέμορφη εκείνη πόλη έχει μετατραπεί σε ερείπια και στους σκονισμένους δρόμους, τους γεμάτους χώμα, αίμα, δάκρυα, κείτονται νεκρά τα κορμιά των τελευταίων υπερασπιστών της Πατρίδας. Οι περισσότεροι από τους εναπομείναντες πολεμιστές είναι παιδιά και έφηβοι, η HITLER-JUGEND.

Ο Otto είναι ένας από αυτούς. Συνεχίζει να πολεμά. 'Ολα φαίνονται να τελειώνουν, να χάνονται. 'Οχι! Στην πυρωμένη καρδιά του τελευταίου πολεμιστή καίει μια ασίγαστη φλόγα. Το Βερολίνο πρέπει να σωθεί. Γιατί τούτη τη στιγμή στο Βερολίνο χτυπά η καρδιά της Ευρώπης.

Οβίδες πέφτουν, φωτιές ανάβουν. Ο σύντροφος δίπλα νεκρός. Δεν θά 'ταν 16. Στα χείλη αυθόρμητα το τραγούδι: «Είχα ένα σύντροφο...»

Μα οι έχθροι μπαίνουν σιγά - σιγά στην πόλη. Τα χέρια του Otto κρατούν γερά το schmeisser. Προχωρά και πολεμά. Και κάπου - κάπου η σκέψη γυρίζει πίσω: στην ορκωμοσία, στις παρελάσεις, στις σημαίες που ανέμιζαν, στα εμβατήρια που αδελφωμένος ένας λαός τραγουδούσε, σ' Εκείνον· στο Φύρερ. 'Ολα ήταν μια γιορτή που δεν πρέπει να τελειώσει εδώ. 'Ολα θα γίνουν ξανά όπως πριν. Το Βερολίνο δεν θα πέσει. Θα παραμείνει Γερμανικό.

Οι οβίδες συνεχίζουν να πέφτουν κι αφήνουν πίσω τις θύμησες και τα όνειρα. Οι κόκκινοι ολοένα προχωρούν. Μα ο Otto δεν χάνει το θάρρος του. Και το ουρλιαχτό του —ΔΕΝ ΘΑ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΟΥΜΕ— ενώνεται με τις όμοιες κραυγές των Γερμανών, Βέλγων, Δανών συμπολεμιστών του και δονεί το Βερολίνο ολόκληρο. Πολεμά ο νεαρός στρατιώτης αδιάκοπα γιατί γνωρίζει πως ένας ολόκληρος λαός βαστά τη βαριά απ' τόν τρόμο και την αγωνία καρδιά του και κοιτάζει προς αυτόν κι ελπίζει σ' αυτόν.

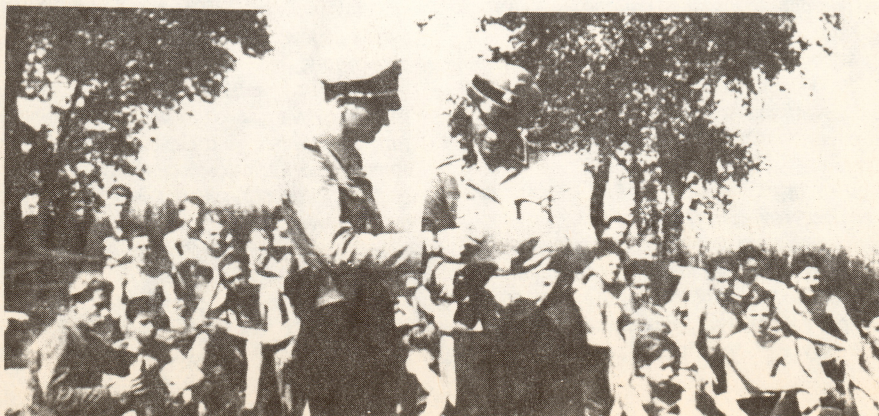
Οι μέρες περνούνε. Ο Φύρερ νεκρός. Το Ράιχσταγ πολιορκείται. Πολλοί χάνουν το κουράγιο τους. Το Βερολίνο σε λίγο θα πέσει. Ο αγώνας φαίνεται μάταιος. Μα μέσα απ' τους καπνούς και τις φλόγες διακρίνεται αποφασιστική η φιγούρα κάποιου από τους τελευταίους πιστούς κι ύστερα κι άλλου, κι άλλου...

Ο Otto με την πύρινη θέληση συνεχίζει να πολεμά. Οι σύντροφοί του δίπλα σκοτώνονται. Εκείνος δεν έχει χρόνο για να σταθεί. Κι αν το Βερολίνο είναι πλέον χαμένο, μάχεται για να πάρει πίσω το αίμα των γονιών του, των αδελφών του και των συντρόφων του. Και φωνάζει: «Εμπρός, εμπρός. Να δώσουμε τη μάχη μέχρι το τέλος». Προχωρά ακλόνητος ενάντια στον εχθρό με τα χείλη σφιγμένα και τα μάτια του πύρινα.

Ο πόνος, μια κραυγή, ένα κορμί που τυλίγεται στις φλόγες, το δικό του. Και την ύστατη, την υπέρτατη εκείνη στιγμή που η Βαλκυρία του δίνει το χέρι, μια σκέψη παρήγορη στο νου: «Θα ξανάρθουμε...». Κι έπεσε ο Otto, την αυγή της 3η Μαΐου. Κι έπεσε και το Βερολίνο. Και γέμισαν αίμα, γη και ουρανός.

Και πάτησαν οι Ασιάτες πάνω στα πτώματα των ηρώων, των τελευταίων μαχητών. Και γελούσαν και χαίρονταν γιατί πίστευαν πως νίκησαν. Μα η πνιχτή κραυγή κάποιου ετοιμοθάνατου στρατιώτη — Ο πόλεμος δεν τέλειωσε ακόμη— σκίαζε τη χαρά τους. Και τα παιδιά της Hitlerjugend, αν και νεκρά, πόσο φόβο τους προκαλούσαν.

Γελούν και χαίρονται αφησυχασμένοι οι «νικητές» στα σαλόνια τους σήμερα. Μα το σύνθημα στον απέναντι τοίχο «χάσαμε μια μάχη, όχι τον πόλεμο» τους γεμίζει αγωνία και κάνει τον ύπνο τους εφιαλτικό. Κι ο νέος του διπλανού σπιτιού με το παγωμένο βλέμμα πόσο τους θυμίζει τον Otto, τον Frank, τον Hans, που όταν σκοτώνονταν στο Βερολίνο το '45, γνώριζαν πως κάποτε θα ΓΥΡΙΣΟΥΝΕ και θα ΝΙΚΗΣΟΥΝ.

ΟΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΕΣ

Η Χρυσή Αυγή στο δρόμο της συναντά πολλούς και ποικιλώνυμους εχθρούς. Εχθρούς τόσο διαφορετικούς στα κίνητρα, στις μεθόδους και στην προέλευσή τους, που πραγματικά είναι απορίας άξιον πώς όλοι αυτοί διάλεξαν για κοινό τους στόχο τη Χρυσή Αυγή. Ίσως αυτό τελικά κάτι να σημαίνει. Θα τους σεβόμασταν σαν εχθρούς αν είχαν την παληκαριά να διεκδικήσουν ανδρίκια αυτό, που ισχυρίζονται πως είναι το δίκιο τους. Θα τους σεβόμασταν σαν εχθρούς εάν είχαν έστω τον ανδρισμό και την παρρησία αυτά που έχουν να πουν εις βάρος μας να τα έλεγαν με το θάρρος της υπογραφής τους. Επειδή όμως τίποτε δεν συμβαίνει απ' όλα αυτά, ούτε τους σεβόμαστε, ούτε πρόκειται ποτέ να τους λυπηθούμε.

Μικρά, ασήμαντα και ανώνυμα ανθρωπάκια μέ όλη τη γλοιώδη έκφραση του ρουφιάνου μαζεύονται εδώ και εκεί κατά καιρούς και ψιθυρίζοντας τα εμετικά τους λόγια συκοφαντούν, συκοφαντούν όποιον έχει το θάρρος και τη δύναμη να ανέβει πιο ψηλά από αυτούς, όποιον έχει φύσει και θέσει τη δύναμη να στέκεται πάνω από την πλεμπάγια της ασημαντότητάς τους.

Πρέπει να επιβιώσουν, να επιβιώσουν πολιτικά και ο μόνος τρόπος για να γίνει κάτι τέτοιο, η συκοφαντία και η λάσπη της Χρυσής Αυγής. Εκδότες, μεταφραστές, «ποιητές», μικρογηετίσκοι και μεγαλοαρχηγοί, κομματάρχες και ψευτοεπαναστάτες, άνθρωποι ανώνυμοι, γεμάτοι φθόνο και μίσος γι' αυτό που ξεχωρίζει και διακρίνεται απ' τη δική τους δυστυχία και κακομοιριά για τη Χρυσή Αυγή.

Να είχαν τουλάχιστον το θάρρος μιας υπογραφής κάτω από τα λόγια τα βρώμικα που σιγολένε σε καφετέριες και ύποπτα γραφεία βρίζοντας, βγάζοντας όλο το μίσος τους για την αδικία που τους έγινε από τη φύση να είναι μικροί, ασήμαντοι, δυστυχισμένοι, κακομοίρηδες. Να είχαν τουλάχιστον το θάρρος μιας υπογραφής, θάρρος που ακόμα και αυτός ο εβραίος Δανιήλ Αλχανάτης είχε προκειμένου να μας βρίσει.

Οι σεμνοί αγωνιστές ποτέ δεν μιλούν για το παρελθόν από μετριοπάθεια και ήθος. Δεν θέλουν να αναφέρονται σε ό,τι έχουν πράξει γιατί φοβούνται μήπως αυτό λογαριαστεί για κομπασμός και περιαυτολογία. Κρατώντας όμως μια σεμνή σιωπή δίνουν την ευκαιρία σε κάποιους μικρούς και ασήμαντους να αμφισβητήσουν και να διαστρεβλώσουν τα πασίδηλα γεγονότα.

Έτσι λοιπόν έφθασαν στο σημείο να μιλούν για τα γεγονότα του Ιουλίου 1978 και να λένε πράγματα ψευδή και ασύστολα εις βάρος του γράφοντος. Για ενημέρωση των νέων φίλων και συναγωνιστών θα λεχθούν γι' αυτά τα γεγονότα δυο λόγια.

Τέλη Ιουλίου και αρχάς Αυγούστου 1978, κύριο θέμα στις πρώτες σελίδες των εφημερίδων, η σύλληψη μιας ομάδας ανθρώπων, που αυτοί απεκάλεσαν «νεοφασίστες», και που εκατηγορούντο ότι ήσαν επαναστατική ομάδα και ότι είχε επιχειρήσει με τρομοκρατικές πράξεις την αποσταθεροποίηση του καθεστώτος. Τεκμήριο εις βάρος των κατηγορουμένων κανένα. Παρ' όλα αυτά συλλαμβάνονται 21 άτομα και προφυλακίζονται 11. Μετά από 4 περίπου μήνες εκδίδεται το βούλευμα του συμβουλίου εφετών και αποφυλακίζονται ως αθώοι οι 7 από τους 11. Στη δίκη που έγινε στο Πενταμελές Εφετείον Αθηνών, κατηγορούμενοι είναι 4. Ο γράφων, Νικόλαος Γεωργίου Μιχαλολιάκος, ο Α.Μ., ο Γ.Α., ο Δ.Π. Ο Εισαγγελέας λόγω ακριβώς της ελλείψεως αποδεικτικών στοιχείων προτείνει αθώωση. Το δικαστήριο έχει αντίθετη γνώμη και αθωώνει μεν τον Γ.Α. και τον Δ.Π., καταδικάζει όμως τον Α.Μ. σε επτάμηνη φυλάκιση (εξαγοράσιμη ποινή) και τον γράφοντα σε φυλάκιση 13 μηνών (μη εξαγοράσιμη τότε ποινή). Έτσι από όλη αυτή την ιστορία ένας τελικά μόνον πηγαίνει φυλακή με μη εξαγοράσιμη ποινή, ο γράφων. Τον Ιούλιο 1978 πρέπει να αναφέρω ότι υπηρετούσα τη θητεία μου ως έφεδρος αξιωματικός των καταδρομών, ένα μήνα μετά τη σύλληψή μου, παρανόμως, και χωρίς να περάσω πειθαρχικό συμβούλιο, καθαιρούμαι μαζί με τον συγκρατούμενό μου επίσης έφεδρο αξιωματικό Α.Κ. με προσωπική διαταγή του τότε υπουργού Εθνικής Αμύνης Ευαγγέλου Αβέρωφ και με το αιτιολογικό ότι «ανήκον εις ναζιστικήν οργάνωση αποσκοπούσα την ανατροπή του δημοκρατικού καθεστώτος και την άμβλυνση του εθνικού φρονήματος των Ελλήνων...»

Σε επερώτηση στη Βουλή του τότε βουλευτή του ΠΑΣΟΚ και νυν αντιμαρξιστή Χονδροκούκη σχετικά με τα γεγονότα του Ιουλίου '78, ο Αβέρωφ απαντά: «καθαιρέσαμε τον αναρχοφασίστα Μιχαλολιάκο».

Όλα αυτά βρέθηκα σε δύσκολη θέση, σε δύσκολη θέση λόγω σεμνότητας, να αναφέρω για την ενημέρωση των νέων φίλων και συναγωνιστών, που πέφτουν θύματα από έλλειψη πληροφόρησης από τους άθλιους και χολερικούς συκοφάντες. Για όλα όσα σας ανάφερα μπορείτε να μάθετε από τις εφημερίδες του Ιουλίου - Αυγούστου 1978.

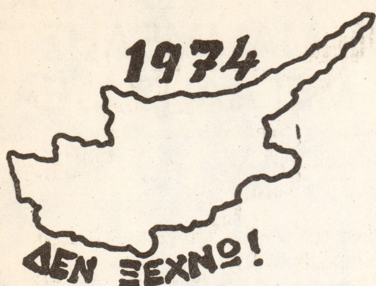
Ποιοί είναι οι συκοφάντες; τους γνωρίζουμε. Δεν πρόκειται όμως να τους βγάλουμε από τη φυσική τους θέση, την ανωνυμία. Όσο γι' αυτούς, που μιλούν για πειστήρια, «καταθέσεις» κτλ. εμπρός λοιπόν, λίγος ανδρισμός δεν βλάπτει, μια καταγγελία και μια υπογραφή χρειάζεται μόνο. Όσο για τα δήθεν θύματα των «καταθέσεων» του Ιουλίου του '78, μάθε εσύ αγνέ νέε συναγωνιστή, ότι ο εν λόγω ή οι εν λόγω κύριοι, όχι μόνο δεν υπέστησαν διώξεις, αλλά ούτε καν συνελήφθησαν, και έτυχαν και ευνοϊκής συμπεριφοράς εκ μέρους του Καραμανλικού καθεστώτος στην προσωπική τους ζωή.

Είπαμε προηγουμένως και επαναλαμβάνουμε, η σεμνότης των αγωνιστών να μην περιαυτολογούν, αποθρασύνει τους συκοφάντες να στρεβλώνουν τα γεγονότα. Εμπρός λοιπόν άτιμοι και ανήθικοι συκοφάντες, δεν έχετε το θάρρος μιας υπογραφής για ό,τι σιγοψιθυρίζετε μαυρίζοντας αγνές ψυχές;

Δεν σας θίγει καν το γεγονός ότι έντιμα και ενυπόγραφα σας αποκαλώ ΑΤΙΜΟΥΣ.

Εμπρός λοιπόν ας ξεδιπλώσει ο καθένας την ιστορία του, τις θυσίες του, την προσφορά του και να δούμε ποιός στο τέλος θα μείνει λειψός.

Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΚΥΠΡΙΑΚΟ: Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος τα μέσα μαζικής παραπληροφόρησης θα μας μιλήσουν για το «προδοτικό» πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου '74, για τον «Εθνάρχη» Μακάριο και για την αδέσμευτη και ανεξάρτητη Κύπρο.

Θα λησμονήσουν να μας πουν πως για ό,τι συνέβη το '74 υπεύθυνοι είναι οι αρχιτέκτονες της επαίσχυντης συμφωνίας της Ζυρίχης Καραμανλής και Μούσκος (Μακάριος).

Ας κάνουμε όμως μία μικρή ιστορική αναδρομή στο όλο Κυπριακό πρόβλημα. 1η Απριλίου 1955, ο αγώνας της Ε.Ο.Κ.Α. ξεκινά κάτω από τη στιβαρή και φωτισμένη ηγεσία του θρυλικού Αρχηγού της «Χ» Γεώργιου Γρίβα - Διγενή. Σκοπός της Ε.Ο.Κ.Α. ένας και μοναδικός, η ΕΝΩΣΗ της Κύπρου με τη Μητέρα - Πατρίδα.

Η Ελληνική Κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον Στρατάρχη Παπάγο βλέπει ευνοϊκά το θέμα και ενισχύει με κάθε τρόπο τον αγώνα του Κυπριακού Ελληνισμού.

Φθινόπωρο 1955 ο Στρατάρχης Παπάγος πεθαίνει. Πιθανοί διάδοχοι ο Στέφανος Στεφανόπουλος, ο Σπυρίδων Μαρκεζίνης και ο Παναγιώτης Κανελλόπουλος. Ξαφνικά χωρίς κανείς να το περιμένει ορκίζεται την 6 Οκτωβρίου 1955 πρωθυπουργός ο σχετικά άσημος μέχρι τότε (και μέχρι τώρα) πολιτικός Κ. Καραμανλής. Το Κυπριακό βρίσκεται στην πιο κρίσιμη φάση του. Οι Άγγλοι αδυνατούν να ελέγξουν την ΕΟΚΑ. Το όνειρο της ΕΝΩΣΕΩΣ φαίνεται πως θα γίνει πραγματικότητα. Ο Καραμανλής όμως, σαν συνεπής οφειλέτης πληρώνει στο ακέραιο το χρέος της πρωθυπουργοποιήσεώς του και υπογράφει την Ζυρίχη. Έτσι αντί για ένωση έχουμε ανεξαρτησία με εγγυήτριες δυνάμεις, βάσει της συμφωνίας την Ελλάδα, τη Μεγάλη Βρετανία και την Τουρκία!

1974, ο Στρατηγός Διγενής πεθαίνει, ο αγώνας της ΕΟΚΑ Β' για την ΕΝΩΣΗ βρίσκεται σε κρίσιμο σημείο. Ο παπακαίσαρας Μούσκος ανατρέπεται. Η Στρατιωτική Κυβέρνηση προδίδεται εκ των έσω και ω του θαύματος, και πάλι μετά από είκοσι σχεδόν χρόνια, καλείται ο Καραμανλής, για να «λύσει» το Κυπριακό και πάλι το «λύνει» με τον Αττίλα 2 και Αττίλα 3.

Μια παρένθεση σχετικά με τον πατριωτισμό των μπολσεβίκων και τη στάση τους στο Κυπριακό πρόβλημα: Όταν στα 1955 ο αγώνας της ΕΟΚΑ ήταν στην εξέλιξη του, κανείς δεν γνώριζε ποιός ήταν ο Αρχηγός Διγενής. Ξέρετε από ποιούς το επληροφορήθησαν οι Άγγλοι; Από την ελληνόφωνη εκπομπή της Μόσχας «η φωνή της αλήθειας»...

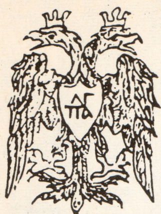
Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος θα μας μιλήσουν για το Κυπριακό. Θα λησμονήσουν όμως να μας πουν για τα υποβρύχια, που γύρισαν απ' την Κυρήνεια, για τα Φάντομς που ποτέ δεν έφθασαν στην Κύπρο, για τις βολές πυροβολικού, που ποτέ δεν έγιναν στον Έβρο. Θα λησμονήσουν να μας πουν για τη μυστική συνάντηση Κίσσιγκερ - Καραμανλή - Ετσεβίτ στο Παρίσι. Θα μας μιλήσουν επίσης για το φάκελο της Κύπρου, που ποτέ δεν πρόκειται στα αλήθεια να ανοίξουν.

Θα μας μιλήσουν επίσης για τον «Εθνάρχη Μακάριο», μα θα λησμονήσουν να μας πουν για την ομιλία του της 19ης Ιουλίου 1974 στον ΟΗΕ. Για την ομιλία του εκείνη, όπου καλούσε τις εγγυήτριες δυνάμεις να επέμβουν, θεωρώντας και χαρακτηρίζοντας το εγχείρημα της 15ης Ιουλίου εισβολή ξένου κράτους. Ποίες όμως ήσαν οι εγγυήτριες δυνάμεις; Η Ελλάς, η και θεωρούμενη από αυτόν εισβάλουσα, η Μεγάλη Βρετανία και η Τουρκία. Τέλη Ιουλίου 1974, σύγκληση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ σχετικά με την Τουρκική εισβολή στην Κύπρο. Ο Τούρκος αντιπρόσωπος λέει: «δεν έχω τίποτα να σας πω, πέρα από αυτά που σας είπε την 19η Ιουλίου στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ ο αρχιεπίσκοπος Μακάριος. Σαν εγγυήτρια δύναμη λάβαμε θέση». Αυτός ήταν ο «Εθνάρχης Μακάριος»...

Θα μας μιλήσουν πάλι για ειρήνη, για αδέσμευτη και ανεξάρτητη Κύπρο. Κανείς δεν θα μιλήσει για ΕΝΩΣΗ. Γιατί καθώς είπε και η Μαρία Ρεζάν στη συνέντευξη που πήρε στο «ΕΝΑ» απ' τόν Ραούφ Ντενκτάς, κανείς Έλληνας σήμερα δεν πιστεύει στην ΕΝΩΣΗ! Απατάσαι Εβραία, πιστεύουμε ΕΜΕΙΣ και φτάνουμε δεν μας χρειάζονται άλλοι.

Οσο για το μέλλον και την τύχη της Κύπρου έχω να σας διηγηθώ ένα περιστατικό: τέλη του 1974, όσοι είχαν πιστέψει στην ΕΝΩΣΗ βαθειά απογοητευμένοι δεν ξέρουν πια τι να πιστέψουνε τώρα. Αθήνα, ένας από τους τιμημένους εκείνους άνδρες, που αλίμονο η παραπληροφόρηση τους έδωσε το στίγμα του προδότη, ένας από τους αντάρτες της ΕΟΚΑ Β' στην ερώτηση και στην απορία: «Μα είναι δυνατόν, μετά από όσα έγιναν, να πιστεύεις ακόμα στην ΕΝΩΣΗ;» απαντά:

«Πιστέψαμε στην ΕΝΩΣΗ, όταν το 100% ήταν κάτω απ' τον Άγγλο, το χειρότερο δυνάστη, και δεν θα πιστεύουμε τώρα, που μόνο το 40% είναι κάτω απ' τόν Τούρκο;»

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΑΜΜΕΛΗΣ
Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΙΔΕΑΣ

Ποιητής και γιατρός, αδελφός του τοποτηρητή του πατριαρχικού θρόνου Κωνσταντινουπόλεως Δωροθέου. Γεννήθηκε στη Σιγή της Προύσσας το 1876. Εκπαιδευθείς στην Πόλη, ακολούθησε κατόπιν ιατρικές σπουδές στην Ιένα, Μόναχο, Βερολίνο και Βιέννη, απ' όπου επανήλθε στην Κων/πολη. Το 1914 στερήθηκε της οράσεως και το 1922 εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Τιμήθηκε απ' την Ακαδημία Αθηνών το 1929 με το Εθνικόν Αριστείον Γραμμάτων.

Πρόκειται για έναν απ' τους κυριότερους εκφραστές - ποιητές του εθνικού πνεύματος της Μεγάλης Ιδέας, κείνους που το σημερινό εβραιοκρατούμενο κατεστημένο της πολιτιστικής παρακμής παραγνώρισε εγκληματικά, για να τοποθετήσει στη θέση των αρχών κι αξιών της ράτσας τα κενά πρότυπα των εκφυλιστικών κινημάτων της μοντέρνας λογοτεχνίας κι Αισθητικής. Αποδίδοντας φόρο τιμής στο πατριωτικό του έργο, παραθέτουμε κάποια απ' τα σημαντικότερά του ποιήματα:

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Γκρέμισε, ω Ελλάδα, τα σχολειά,
τα σκιάχτρα, μα και τα είδωλα!
Πα στα παλιά σου κάτασπρα θεμέλια
της Λευτεριάς, της Ομορφιάς και της Αλήθειας
χτίσε τον άφτιαχτο βωμό πάλι του Ωραίου,
να σκύψει προσκυνήτρα η Πλάση
και του θριαμβικού σου θείου κάλλους,
ψάλτης πολύστομος ο αιώνας!
Κι' έτσι, γιγάντια, ωραία, αιώνια, αχάλαγη,
υψώσου πάλι ως τ' άστρα!

Λάτρης της Ελλάδας και του ηλιακού πολιτισμού, ο ποιητής πιστεύει στην ενσάρκωση ενός νέου τρόπου ζωής βασισμένου στην αρχή του «κάλλους» και στη θρησκεία του «ωραίου».

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Ανθρωπισμός!... Πηγή ζωής,
φως... κι' άρνηση γεμάτη!
χαρά στούς καβαλλάρηδες
πα στο λαϊκό τους άτι!...

Ανθρωπισμός! Χαρά στη γη
και τέρμα παραδείσιο...
ψέμμα! Λαέ μη χάνεσαι!
Δε βλέπω τίποτε ίσιο!

Ανθρωπιστή σε θέλω εγώ,
μα Έλληνα πιο μεγάλο!
Δρυ ν' αψηφάς τον κεραυνό
μέσ' στον παγκόσμιο σάλο!

Ανθρωπιστή κι' ειρηνευτή,
μα πάντα αρματωμένο!...
Και της Φυλής ο αρχαίος φονηάς
μη σ' εύρη διχασμένο!

Ο Μαμμέλης ως ποιητής δεν στερείται του ρεαλιστικού πνεύματος. Παίρνει την ορθή θέση απέναντι του Μαρξισμού ακόμη και τότε που βρισκόταν στα πρώτα του βήματα και δεν είχε δείξει τον αληθινό τού χαρακτήρα.

XXVII

Το τουμπελέκι, το νταούλι κι' ο ζουρνάς,
είναι τα μόνα επίσημα όργανα
του ερχόμενου πολιτισμού,
—όπως πόθησε να τον διαμορφώσει
απαίσια ρυθμιστική σπείρα—
που προορίζονται να κυριαρχήσουν
πολλούς αιώνες,
αφού πρώτα παίξουν, για να χορευτή
ο μέγας πολυνύχτιος «καρσιλαμάς»,
όταν χορτάτοι πια
οι πορφυροί ασιατικοί γύπες,
θα κρώξουν πάνω απ' το ρημαγμένο κορμί
της Ευρώπης·
τα αιμοβόρα και μιασματικά «ζεϊμπέκια»
του βυθού της Ανατολής,
μεθυσμένα απ' το μύρο της τρυφερής σάρκας
θ' αλαλάζουν, ταράζοντας τον ύπνο...
του αλαργινού χριστιανισμού·
οι νεκρόσπαρτοι κάμποι,
αντιλαλώντας τους θρήνους των παρθένων,
θ' αναδίνουν το πολύοσμο
ενός οργιαστικού φανατισμού·
οι θάλασσες, ξεβράζοντας πτώματα
καταπορνεμένων παιδιών,
θ' ασχημίζουν τις έρημες ακρογιαλιές
κι' ανέγγιχτα μονάχα, μα ολότερμα κι' αυτά,
θα σβήνουν ένα, ένα,
κρυμμένα στον καπνό και στη λάβα
τ' άστρα του εκστατικού ουρανού!

Πρώιμος υποστηρικτής της υπόστασης ενός ενιαίου Ευρωπαϊκού πολιτισμού, προμηνύει τον εκφυλισμό της γηραιάς ηπείρου απ' τις αλλό-

φυλες επιδράσεις και της Ελλάδας από τις μιαρές συνήθειες του Ασιάτη. Αξιοπαρατήρητη όμως είναι και η σημείωση «απαίσια ρυθμιστική σπείρα», υπόπτου καταγωγής και σκοπών παγκόσμια οργάνωση.

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΤΣΟΛΙΑ

Ένας πελώριος σταυραετός,
στο νύχι του μια φούντα
χρυσή κρατώντας τσαρουχιού,
προβάλλει αργά στην πούντα

του μιναρέ μιας... εκκλησιάς!
Μανιάζουν οι σοφτάδες,
ξόρκια διαβάζουν, το πουλί
να διώξουν οι χοτζάδες,

μα κείνο στοίχειωσε, θαρρείς,
και μέρα νύχτα λάμπει,
παίρνοντας τ' αβασίλευτο
φως απ' τα ουράνια θάμπη!

Ο «ΑΕΤΟΣ», πανάρχαιο σύμβολο της Ελληνικότητας μα και της νίκης του Λευκού ανθρώπου, ερμηνευτής της φυλετικής ψυχής και της μεταφυσικής της ενεργοποίησης για την εκπλήρωση των πόθων του Ελληνισμού.

ΣΤΗΝ ΑΡΜΥΡΗ ΕΡΗΜΟ

Κλαμένος όπως διάβαινα
την έρημο, πατώντας
αγκάθια κι' άγρια βότανα
και κόκκαλα σπαρμένα,
λιμά κοράκια πώφαγαν
το σάρκινό τους ντύμα,
μπρος μου ένα δέντρο πρόβαλε
κι' ακουμπημένον είδα
στη ρίζα του σα φάντασμα
γονατιστό στρατιώτη,
χρυσή που εκράταε σάλπιγγα
και σάλπιζε στα μάκρη!
"Ισκιε, ποιός είσαι, τα θεριά,...
τις νύχτες που τρομάζεις;—
—Στά γόνατα φαρμακερά
μου βρήκανε δυό βόλια
κι' ανήμπορος μεσ' στην ερμιά
γονάτισα από τότες,
μα ακόμα δεν απόθανα
και μήτε θ' αποθάνω!
Είμαι η ψυχή του σαλπιγχτή,
που υψώνομαι απ' τον πόνο
στους άταφους γύρω στοιχειό
και ζω με την Ιδέα!
Σύρε και πες να μή ξεχνούν...
κι' άσεμε να σαλπίζω!

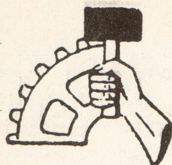
Στην εποχή της ηττημένης πατρίδας, της σπαρμένης με κόκκαλα ερήμου και των ιερόσυλων «κορακιών» που κατασφαγιάζουν το κορμί της Μ. Ιδέας και των σκλαβωμένων μας αδελφών, εμεις οι Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές ανασύρουμε με κόπο και πάθος απ' το παρελθόν τις ηρωικές σκιές της ράτσας. Δίνουμε στο φάντασμα της παράδοσης σάρκα και οστά, το φτιάχνουμε και πάλι στρατιώτη ορκίζοντάς το νέο μαχητή στον αγώνα για μια μεγάλη Ελλάδα σε μια ελεύθερη Ευρώπη. Σεμνοί απέναντι στη λαϊκή Εθνική αισθητική και τους φορείς της, αναγνωρίζουμε και στον Μαμμέλη την ιδιότητα ενός απ' τους πολλούς σαλπιχτές των αιώνων αθανάτων ιδεών του πολιτισμού μας.

ΦΑΕΘΩΝ

ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ - ΟΣΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ

Οι τελευταίοι άνθρωποι για πατρίδα θα έχουν τη γη και, επειδή θα είναι πολύ κουρασμένοι, δηλαδή θα είναι πολύ φιλόσοφοι, δεν θα μαλώνουν αναμεταξύ τους. Καλλίτερα θα έχουν να πεθαίνουν οι ίδιοι, παρά να σκοτώσουν άνθρωπο, τέτοια θα είναι η ψυχοπονιά τους. Τάφους δεν θα έχουν το πολύ πολύ, αν βρωμούν τα πτώματα, θα ρίχνουν οι ζωντανοί τους πεθαμένους στη θάλασσα ή στον Καιάδα. Αυτή θα είναι η πιο δύσκολη δουλειά των στερνών ανθρώπων. Επειδή δεν θα κατασκευάζουν ζάχαρη, δεν θα έχουν ανάγκη ούτε τα κόκκαλα των αποθαμένων τους για να την ασπρίζουν. Αρκετή και καλλίτερη ζάχαρη θα έχουν τα σταφύλια της αγράμπελης και τα πορτοκάλια των Εσπερίδων και τα ωραία σύκα, βερύκοκα και απίδια της τοποθεσίας Landa, όπου μια φορά κι' εναν καιρό ήτανε, καθώς λέν, μια χώρα λεγόμενη «Ελλάδα», τον καιρό που οι άνθρωποι δεν είχαν γίνει τελευταίοι, δηλαδή ήτανε τρελοί ακόμα.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Μέσα στη γενική πολιτιστική ερήμωση, μια έντιμη φωνή, πιστή στο Πνεύμα της Τραγωδίας, ο Αλέξης Μινωτής. Δεν γνωρίζουμε ποιά είναι τα πολιτικά του φρονήματα και δεν μας ενδιαφέρει. Σε όσους δε μιλήσουν για «φασιστική» καπηλεία θα τους πούμε ότι τουλάχιστον επί «φασισμού» οι παραστάσεις του Αρχαίου Δράματος ήτανε μόνο κλασσικές. Επίκαιρα είναι τα λόγια του Μινωτή, λόγω των διαφόρων δήθεν πολιτιστικών εκδηλώσεων της Μελίνας, που θα έχουμε την ατυχία να υφιστάμεθα ολόκληρο το καλοκαίρι. Από αυτά του τα λόγια, λόγια συνεντεύξεως, που έδωσε στον «Ελεύθερο Τύπο» της 16.7.86 παραθέτουμε ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα:

«— Είδατε όμως την «Μήδεια» που έπαιξαν οι Ιάπωνες.

«Ναι, είδα τη «Μήδεια» που παρουσίασαν οι Γιαπωνέζοι, η οποία μου άρεσε πάρα πολύ και κυρίως, ο πρωταγωνιστής.

Πέραν τούτου, δεν νομίζω ότι υπάρχει καμιά αισθητική συνέπεια με το ελληνικό πνεύμα. Δηλαδή, είναι και κωμικό να λέμε στους Γιαπωνέζους και στους Κινέζους ελάτε να παίξετε αρχαία δράματα εδώ, ενώ έπρεπε να τους πούμε φέρτε μας το θέατρο «Νο», φέρτε το θέατρο «Καμπούκι», θέατρα που δεν μπορούμε να τα δούμε εμείς. Να μας τα φέρουν να μας τα δείξουν, γιατί είναι τόσο σπουδαία. ΄Οπως πάμε εμείς και δείχνουμε τις αρχαίες τραγωδίες, τις οποίες μιμούνται ύστερα με το χειρότερο τρόπο.

Νομίζω, πως είναι σφάλμα του Τουρισμού να καλεί τέτοιους θιάσους. Αυτά είναι για να γράφουν μερικοί λόγιοι, που δεν έχουν δουλειά να κάνουν. ΄Εχουν μάθει μερικά πράγματα και βρίσκουν ευκαιρία να γράφουν άρθρα στις εφημερίδες και να πληρώνονται. Γιατί, άλλο λόγο δεν έχει να κριθεί μια παράσταση ιαπωνική αρχαίας τραγωδίας στην Ελλάδα. Τι έκανε τώρα η «Κλυταιμνήστρα» του Σουζούκι.

΄Ηταν μια μπούρδα, μια ανοησία. Γιατί ξεφεύγουν και από το ίδιο το πνεύμα, και από τη μορφή της αρχαίας τραγωδίας».

— Πιστεύετε ότι παρόμοιες παραστάσεις δεν έχουν θέση στη χώρα που γέννησε το θέατρο;

«Αυτά συμβαίνουν γιατί δεν υπάρχει καμιά πολιτιστική εξουσία εις τον τόπον, που να ρυθμίζει αυτά τα πράγματα. Τι δουλειά έχει ένας Κινέζος να παίξει τον Οιδίποδα εδώ. Δηλαδή μας κολακεύει, ότι οι Γιαπωνέζοι μας προβάλλουν, αλλά αυτό δεν είναι αρκετό. Και μεις με τη σειρά μας να εισπράττουμε συγχαρητήρια για λογαριασμό του Σοφοκλή και του Αισχύλου; Επειδή, είμαστε απόγονοί τους.

Εγώ νομίζω με την ταπεινότητα, που πρέπει να έχουμε απέναντι αυτών των μεγαλουργημάτων, είναι να μην το θυμόμαστε ότι είμαστε κληρονόμοι τους. Διότι, είχαμε πάρα πολύ μεγάλες ευθύνες τις οποίες δεν τις εκπληρώσαμε.

Αρχίσαμε πολύ καλά με το Εθνικό Θέατρο στην Επίδαυρο και όσο πάμε απομυθοποιούμεθα κατά τόν κύριο Γενικό Γραμματέα του Τουρισμού, ώσπου να φθάσουμε στον πάτο, στο τίποτα, οπότε θάμαστε ικανοποιημένοι. Το τίποτα είναι η προτίμηση του σημερινού κόσμου. ΄Οσο πιο τίποτα τόσο καλύτερα. Το ουσιώδες είναι απεχθές, το βλέπουμε καθαρά».

— Είναι σημεία των καιρών, που νομίζετε ότι μπορούν να ξεπεραστούν κάποια στιγμή ή είναι μεταλλαγή, που επιτάσσεται από τη σύγχρονη αντίληψη;

«Νομίζω, πως υπάρχει παγκοσμίως μια πτώση πνευματική. Δεν μπορώ να κάνω κριτική σε κοινωνιολογικά και ιστορικά θέματα, αλλά από την απλή παρατηρητικότητα που μπορεί να διαθέσει κανείς, βλέπουμε ότι όσο η τεχνολογία αυξάνει, τόσο το πνεύμα υποχωρεί. Η εποχή της αλλαγής θα υπάρξει ασφαλώς, μετά αιώνες, δεν ξέρω πόσους.

Αλλά πάντως, υπάρχει σήμερα μια εγκατάλειψη του πνεύματος και γι᾽ αυτό θριαμβεύει η κακογουστιά, παγκόσμια σχεδόν. ΄Οσο για την τέχνη του θεάτρου, νομίζω ότι κατέστη απλώς ψυχαγωγική και σε τίποτα άλλο δεν χρησιμεύει, παρά να περάσουμε τη βραδιά ευχάριστα όπως και στον κινηματογράφο. Νομίζω, ότι μ᾽ αυτό το ρυθμό σε λίγο καιρό θα εγκαταλειφθούν και αυτά ακόμα τα θέατρα που έχουν μείνει, όπως και οι κινηματογράφοι και ο κόσμος ο πολύς θα περάσει τη ζωή του με την τηλεόραση. Το θέατρο θα μείνει για πολύ εκλεκτούς, ιδιότροπους, υποχόνδριους ανθρώπους, οι οποίοι θα έχουν παραμείνει, έτσι πιστοί στο πνεύμα του Πολιτισμού».

— Να πούμε και κάτι για την απομυθοποίηση, πόυ τόσο θόρυβο δημιούργησε...

«Διαφωνώ με τον κύριο Λαζαρίδη του ΕΟΤ. Η απομυθοποίηση είναι μια ασυναίσθητη αυτοκτονία. Αν μείνουμε μόνο με την ταβέρνα, το τσιφτετέλι, τους καρσιλαμάδες, τα σπασμένα πιάτα, το λαϊκίστικο τραγούδι, πού θα πάμε τελικά; Ίσα - ίσα αυτή είναι μια προδοσία του τόπου. Για μένα ο λαϊκισμός είναι μια νόσος, όπως η σύφιλις».

Συνέχεια περί των «πολιτιστικών εκδηλώσεων». Στο Σεπτό Ηρώδειο στις 23, 24, 25 και 26 Ιουλίου θα λάβουν χώρα παραστάσεις του νέγρικου χορευτικού συγκροτήματος HARLEM DANCE THEATER. Κύριο θέμα του έργου του, η ιεροτελεστία του γάμου της φυλής των Ντούγκλα, φυλής μιγάδων ινδιανονέγρων του Τρινιτάντ.

Η ΝΕΜΕΣΙΣ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΝΑ ΖΕΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΘΕΩΝ;

Στις 27, 28, 29 Αυγούστου το νέγρικο μπαλέτο Άλβιν-Αίηλυ θα παρουσιάσει το έργο «ΚΡΑΥΓΗ», αφιερωμένο στις μαύρες γυναίκες όλου του κόσμου...

Για τις μανάδες των αγνοουμένων στην Κύπρο το '74, τι έργο θα αφιερώσει το Υπουργείο Πολιτισμού; κανένα, μ' αυτά θα ασχολούμεθα τώρα...

Πόσες ταπεινώσεις πρέπει να γνωρίσει ακόμα αυτός ο τόπος; Πόσες ιεροσυλίες πρέπει να γίνουν ακόμα στους Ναούς μας;

Περί του ήθους των δημοκρατικών ανδρών: Το ΚΟ.ΔΗ.ΣΟ. εκπροσωπείται στη Βουλή επειδή στις προηγούμενες εκλογές πολιτεύθηκε μαζί με τη Νέα Δημοκρατία. Στις προσεχές δημοτικές εκλογές το ΚΟ.ΔΗ.ΣΟ. θα υποστηρίξει το Κ.Κ.Ε! Στον Πειραιά με τον Αδριανόπουλο θα πολιτευθεί ο Κυριακάκος, γιος του πρώην υποψηφίου της αριστεράς, καθώς και ο πρώτος δημοτικός σύμβουλος του συνδυασμού του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Περίοδος μεταγραφών βλέπετε... θαυμάστε ήθος πολιτικών ανδρών...

Εσχατο όριο του θράσους των μογγόλων τούρκων υπανθρώπων. Ζητούν να πάρουν πίσω τα αρχαία της Περγάμου. Με ποιό άραγε δικαίωμα; Όταν κτιζόντουσαν οι Ναοί της Περγάμου στην Ελληνική Ιωνία, αυτοί ζούσαν μέσα σε σκηνές στα βάθη της Μογγολίας.

Και κάτι για τους θαυμαστές του Ράμπο, δήθεν εθνικοσοσιαλιστές, δήθεν εθνικιστές. Και δεν ξέρω και εγώ τι άλλο δήθεν. Στο καινούργιο του έργο ο «θρυλικός» πλέον Ράμπο εξοντώνει μια νεοναζιστική οργάνωση προς δόξαν του εβραϊκού Χόλυγουντ και των θαυμαστών του.

Παραθέτουμε αυτούσιο το κατωτέρω σχόλιο του Βήματος 13.7.86. Διαβάζοντάς το ο αναγνώστης ας βγάλει τα συμπεράσματά του, τόσο για τον αντισιωνισμό του ΠΑ.ΣΟ.Κ., όσο και για το φιλελληνισμό των Εβραίων.

Είπαμε να αναπτύξουμε τις σχέσεις με το Ισραήλ, είπαμε να βοηθήσουμε «να γίνει κατανοητή» η ελληνική πολιτική στους εβραϊκής καταγωγής Αμερικανούς, που τόσο βοήθησαν άλλωστε την Ελλάδα στα χρόνια της χούντας, αλλά όχι κι έτσι...

Έφθασε στην Αθήνα προ ημερών ο ραβίνος κ. Καρλάινερ από τη Νέα Υόρκη, προσκεκλημένος και φιλοξενούμενος του Ελληνικού Τουρισμού, είδε διαφόρους επισήμους και συνομίλησε με άλλους τόσους, επέδειξε μια επιστολή που του είχε στείλει παλιά ο πρωθυπουργός κ. Ανδρέας Παπανδρέου ευχαριστώντας τον για την καλή, φιλελληνική του διάθεση, ζήτησε να πάρει συνέντευξη από Χαραλαμπόπουλο, Δροσογιάννη, Καψή και άλλους υπουργούς —που, ορθότατα, έκριναν ότι δεν υπήρχε λόγος— προσπάθησε να κάνει και λίγο μπίζνες για λογαριασμό κάποιων επιχειρηματιών της Νέας Υόρκης. Αυτά όλα καλά. Όταν όμως ζήτησε από μεν το Υπουργείο Εξωτερικών 30.000 δολάρια (για παροχή υπηρεσιών), από δε το ξενοδοχείο στο οποίο διέμενε «κάποια καλή συντροφιά», ε, εκεί τα πράγματα μπερδεύτηκαν. Μπορώ να σας βεβαιώσω ότι το Υπουργείο Εξωτερικών δεν έδωσε στον ραβίνο κ. Καρλάινερ «ούτε ένα σέντσι». Για το τι έκανε το ξενοδοχείο δεν ενδιαφέρθηκα να μάθω.

Ο αιώνιος εβραίος σε όλο το θλιβερό και μοναδικό «μεγαλείο του.

Ένας Γάλλος εθνολόγος που μελετούσε την περιοχή του Χασ Χαμούν ανακάλυψε μερικά απομονωμένα χωριά μέσα στην έρημο που τον κατέπληξαν. Οι κάτοικοι τους πιο ήμεροι από τους κατοίκους άλλων περιοχών δεν έχουν σαν μητρική τους γλώσσα την περσική ή την Σανσκριτική αλλά την ελληνική.

Ερευνώντας την προέλευσή τους ο Ζεράρ Μοντεσκιέ έβγαλε το συμπέρασμα ότι οι άνθρωποι αυτών των απομονωμένων περιοχών κρατάνε από τη γενιά του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Διατηρούν όπως είπε στην ανακοίνωσή του διαφορετικά ήθη και έθιμα από τους Αφγχανούς. Οι κάτοικοι της ερήμου του Χας Χαμούν κατεργάζονται το ασήμι, το δέρμα, είναι λιτοδίαιτοι, ωραίοι, ψηλοί, πολεμούν πάνω σε άλογα και τραγουδούν τα κατορθώματα ενός Μακεδόνα βασιλιά.

Η ΜΟΝΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΑΘΙ.

Και είναι ανήθικον και άσκοπον και το να Σας δώσουν και το να δεχθείτε τι. Και να Σας δώσουν, αν είσθε Σάπιοι, ο πρώτος Δυνατός θα Σας το πάρει. Το Ηθικόν είναι αν είσθε Σάπιοι, να Σας ξεπατώσουν και καθαρίσουν τη Γη. Φυλάτε τη Γη Σας και την Τιμή της, μόνο με Σπαθί.

Πάψετε Σαπιοδάσκαλοι και Σαπιορήτορες - ΑΝΑΦΟΡΑΤΖΗΔΕΣ — να εξευτελίζετε τη Φυλή. Πάψετε Παλιόγρηες τις κλάψες, τα σάλια, τα μελάνια και πιάστε το ΣΠΑΘΙ.

Τα πάντα στη Ζωή — Η ΦΥΣΙΣ ΤΟ ΛΕΕΙ — κατακτώνται με το ΣΠΑΘΙ. Και έτσι είναι και μόνο έτσι ΠΡΕΠΕΙ να είναι.

Περικλής Γιαννόπουλος